

Místo hraje podzimními barvami a výzývá k cestě za poznáním, přepracovávání a netypičnu. Vznáší se tu duch Orient Expressu. Zbarvení paravánů z koromandelského laku, kterými jsou pokryty stěny, je připomínkou mahagonové výzdoby a slonovinových intarzií luxusního Pullmanova vozu, který Coco v průběhu pěti let milostného trápení s vévodou z Westminsteru využívala pro cesty do Anglie. Ale už v jejím soukromém sídle v ulici Faubourg de Saint-Honoré, ve kterém bydlela do roku 1925, se tyto paravány, jež měla ve veliké oblibě, usídlily mezi ostatními prvky „chanelské“ výzdoby. Bezpochyby se jí líbilo, že byly mobilní a že si tak svoji oblíbenou dekoraci mohla snadno přestěhovat. Vzala si ji sebou i do ulice Cambon a hotelu Ritz, kam se setměním vklouzávala do svého trvale pronajatého apartmánu, díky čemuž se stala jedním z nejmávanějších hostů v rámci celé mezinárodní klientely.

Nepochopitelný svět

Ikonoklastka Coco, která nechala vyřezat díly vzácných paravánů, aby je mohla přilepit na zeď jako tapetu... když se někdo jmenuje Coco Chanel, může si to dovolit. Nebude však mnohem zajímavější upozorovat v tomto drzém gestu, jehož záměrem bylo přeměnit věc tak, aby sloužila jinému účelu, vznik určitého odstupu od hodnoty věcí? U věcí totiž uznávala jen jedinou hodnotu – jejich význam. V svém vnitřním světě slečna Coco přijímala pouze objekty, které promlouvaly, ať už k srdci, vzpomínkám nebo kořenům. Ale musely skutečně promlouvat. Dokonce se jich ptala i na budoucnost, což naznačují křišťálové koule v salonu nebo tarotové karty položené na stole. Nyní lépe pochopíme, proč umělcům stylu art deco věnovala tak málo prostoru. Výjimku tvoří pouze kubistický kozlík od Lipchitze, přístěnný stůl od Franka a lustr od Iriba, žádná jména známá z výstav dekorativního umění z let 1925 a 1937 zde nenajdete.